

Sygn. akt IV CSK 486/16

POSTANOWIENIE

Dnia 15 marca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie z wniosku A. B. i G. B.
przy uczestnictwie E. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w P.
o ustanowienie służebności przesyłu,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 15 marca 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawców
od postanowienia Sądu Okręgowego w B.
z dnia 14 stycznia 2016 r., sygn. akt II Ca (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W sprawie nie zachodzi żadna z przesłanek uzasadniających przyjęcie wniesionej skargi kasacyjnej do rozpoznania. Skarżący opierają wniosek o przyjęcie skargi na występowaniu w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, potrzebie wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości oraz jej oczywistej zasadności.

Stanowiska tego nie sposób jednak podzielić. Wskazane zagadnienie prawne dotyczące działania rękojmi wiary publicznej ksiąg wieczystych przeciwko nabytej w drodze zasiedzenia służebności przesyłu nie może być uznane za istotne w kontekście poczynionych w sprawie, a wiążących Sąd Najwyższy, ustaleń faktycznych. Sąd Okręgowy wskazał wyraźnie, że to nie kwestia rękojmi wiary publicznej ksiąg wieczystych miała decydujące znaczenie dla uznania, że wnioskodawcy powinni ponosić konsekwencje zasiedzenia przez uczestnika służebności ale fakt, że jako nabywcy nieruchomości mieli świadomość istnienia na gruncie instalacji przesyłowej i ewentualnych wynikających z tego ograniczeń, niezależnie od nieujawnienia tej służebności w treści księgi wieczystej.

Nie można także podzielić poglądu o potrzebie wykładni przepisów prawnych budzących wątpliwości. W orzecznictwie Sądu Najwyższego nie budzi wątpliwości dopuszczalność zasiedzenia służebności także w okresie, w którym kodeks cywilny wyraźnie nie regulował takiej instytucji (uchwała SN z 8 października 2008 r., III CZP 89/08, Biuletyn SN 2008, nr 10, poz. 7).

Nie sposób także mówić o oczywistej zasadności skargi, w sytuacji gdy skarżący odwołuje się do rzekomego naruszenia art. 7 k.c. w zw. z art. 6 ust. 2 u.k.w.h. przez przyjęcie przez Sąd Okręgowy złej wiary wnioskodawców, podczas gdy w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia brak takiego ustalenia. Sądy *meriti* poczyniły jedynie ustalenie, że to uczestnik postępowania pozostawał w dobrej wierze, co do posiadania przedmiotu służebności.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 1 k.p.c. *a contrario*).